

Μάρια Λαδοπούλου

ΕΦΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Ξεχάσαμε να ξεχάσουμε τα σύννεφα
αυτή την ώρα
όπως πάντα.

Ἄγρυπνη ἢ σιωπὴ θὰ ἐποπτεύει τὴν
ὕψηλὴ μας πτώση
γιὰ νὰ κυλήσουμε ἀπόντες στὸ βάθος
τῶν σκιῶν στὸ βάθος τῶν στιγμῶν
μόνοι στὴν κατακόρυφὴ κραυγὴ τῶν
πάντων.

2

Πῶς μπορῶ νὰ σ' ἀκούω νὰ φεύγεις
πλάι στὴ γῆ ποὺ ἀγγίζουσι τὰ χέρια
μου.

καὶ δὲ γίνομαι τσιμεντένια ἄρνηση πί-
σω ἀπ' τὸ σύμπαν
ὀλικὴ ἔκλειψη τῆς ἀνατολῆς.

Διάλεξες μὲ χεῖλῃ ποὺ ματώουν τοὺς
φθόγγους

πίσω στὴ φοβερὴ ὄψη τῆς νύχτας νὰ
γλιστρᾷς ἀντίλαλος

καὶ δὲ γίνομαι περήφανος ἄνεμος ποὺ
νὰ μὴ δίνει ἀπάντησιν
προσταγῆ ποὺ ἰσπεδώνει τίς ἀποστά-
σεις,

νὰ γίνω ἢ ἄλλη ὄχθη τῆς θάλασσας
ἢ ἀπέναντι στεριά.

3

Ἡ σιωπὴ σου βαθὺ ἀνοιγμα ἵπταται
πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου
αἰωρεῖται μὲ ὑπολογισμένη ἀκρίβεια
γιὰ νὰ πέσει συντρίβοντας τὴν ἀρχὴ
τῶν δακρύων.

Κι ἔτσι κυνδινεύεις νὰ χαθεῖς μέσ' στὴν
πολλὴ λύπη

ἂν δὲ φθάσεις πρῶτος ἐσὺ στὴν ἔξοδο.
Γιατὶ γιὰ νὰ ἀψηφῆσεις τὸν ἑαυτὸ σου
χρειάζεται χρόνος καὶ κόπος πολλὸς
καὶ ὑπομονὴ ποὺ δοκιμάζεται πάνω στὶς
πέτρες

καὶ νὰ ματώσεις πρῶτα ἐσὺ
ὅσπου ἢ ἀπελπισία νὰ σοῦ ἀνεβαίνει
ὡς τὰ γόνατα.

Μὰ πῶς μὲ πέντε αἰσθήσεις ν' ἀντέξεις
τὸν τρόμο τὰ χίλια ριπίσματα τὸν
δύσκολο ἀνήφορο

πῶς νὰ στηρίξεις μὲ γερὴ καρδιὰ τοὺς
ὄμους

καὶ νὰ τρέξεις νὰ τρέξεις
γιὰ νὰ φθάσεις πρῶτα ἐσὺ ὡς τὴν καρ-
διὰ τῆς ἀνοιξῆς

καὶ ὡς τὰ ὄρια τῆς ἀγάπης σου.

4

Πολλὰ νερὰ μὲ κύλησαν καὶ σ' ἔφτα-
σα, ἀγάπη μου,

ὄρατον στὴν κοίτη τοῦ κορμιοῦ σου
γιὰ νὰ μεθύσουμε μαζί!

ὅπως μεθᾶ κανεῖς ὅταν ἀνοίγει ὁ οὐ-
ρανός.

Ἄναμεσα στὰ χρόνια μὲ τὰ τυφλὰ μά-
τια

σ' ἀντίκρισα.

5

Πολὺ καθήσαμε στὸν ἄνεμο μόνοι
υπομένοντας τὴ βροχὴ καὶ τίς ἀναμνή-
σεις

σκαλλίζοντας μὲ προσωπικὴ ζημία τίς
ἡμεραμηνίες θανάτου

πολὺ περπατήσαμε ζητώντας ἀπαντή-
σεις

καὶ νύχτωσε ὁ κόσμος καὶ ταξίδεψε ὁ
καιρὸς

πολὺ κρατηθήκαμε ἀπ' τὸ χέρι

ματώσαμε ἀπ' τὸν ἥλιο

ἤπιαμε ἀπ' τὸν οὐρανὸ

πολὺ κουράγιο ἀδειάσαμε στὰ μελαγχο-
λικά γεφύρια

σηκώσαμε τίς παράξενες πέτρες

ἐρευνήσαμε τὴ μοναξιά

πολὺ προχωρήσαμε ἀψηφώντας τοὺς ἐ-
αυτοὺς μας

πολὺ κουρασθήκαμε ἀγαπώντας τοὺς ἐ-
αυτοὺς μας

πολλὰ λόγια δέσαμε γύρω ἀπ' τὴ μέ-
ση μας

δὲν ἔχει ἄλλο σκαλοπάτι ὁ οὐρανὸς
πρέπει νὰ κοιμηθοῦμε, ἀγάπη μου.

6

Ἡ φρόνηση ἔχει ὁμορφο κεφάλι
χαμογελάει ἀψηφώντας τοὺς θορύβους
ὕψωνει μὲ χαριτωμένο τρόπο τὸ μέτω-
πό της
μᾶς καταλαγιάζει
μᾶς εἰρηνεύει
ἔχει δικό της ἡμερολόγιο μὲ ἤρεμους
σταθμούς
ἡ λύπη ποτὲ δὲν ταξίδεψε στοὺς ὤ-
μους της
φεύγουνε μακριὰ της ἡ βροχὴ καὶ ὁ
ἄνεμος.
Δεθήκαμε μαζί της σὰν τὰ ἀναρριχη-
τικά φυτὰ
νὰ μᾶς ποτίζει θλιβερὴ ὁμοιομορφία
ὅσπου θὰ γείρουμε

7

Δὲν σκέφτηκα ποτὲ νὰ ὀνομάσω τὴν
ἀπουσία σου
πίσω, στὴν ἀνώνυμη μᾶζα τῶν καλο-
καιριῶν νὰ τὴν κατατάξω σ' ἓνα κα-
τάλογο μὲ ἀναμνήσεις
γιατὶ ἡ μνήμη της μὲ νεκρώνει, μὲ ἀ-
ποσυνδέει ἀπ' ὅτιδήποτε μπορῶ νὰ θυ-
μηθῶ ἢ νὰ ξεχάσω
ἡ μνήμη της εἶναι γιὰ μένα τὸ μεγάλο
φέμμα ἓνας καθρέφτης γιὰ νὰ συναν-
τῶ τὸ εἶδωλό μου
καθαρισμένο ἀπ' τὸν καιρὸ καὶ ἀπὸ τὴ
σκόνη
μία αἰτία γιὰ νὰ περπατήσω τόσο μα-
κριὰ ἀπ' τὴ σκιά μου

★

Ἡ Μάρια Λαδοπούλου γεννήθηκε στὴν
Πάτρα τὸ 1960. Σπουδάζει Νομικὰ στὴν
Ἀθήνα. Ἔχει παρουσιάσει ποιήσῃ της
στὴν Ἑστία 20, στὸ Ρυθμὸ 3-4 καὶ 5-6
καὶ στὰ Φύλλα Νο 12 (Ἔστρατα 1978).
Ἡ ποιήσῃ της φαίνεται νὰ καθαρολογεῖ
μὲ τὴν αὐτοματικότητα μᾶς γραφῆς ἐπι-
γενετικῆς ποὺ ἀποφεύγει τὴν ἐκζήτηση,
ἀλλὰ ἐγκαταλείπεται στὴν αἴσθηση μᾶς

λεξημαγείας σχεδὸν ἀκουστικῆς καὶ κατα-
λήγει ἔτσι ραφινάτη, σοβαρὴ καὶ αἰπάρεσχη.
Ἡ φαινομενικὴ της λοιπὸν αὐθορμησία ἐ-
λέγχεται στὸ βάθος ἀπὸ μιά σχηματισμέ-
νη γλωσσικὴ αὐτοπειθαρχία — ποὺ ὅμως
κυριαρχεῖται ἀπὸ τὴν εὐγένεια τοῦ ἔθους
της. Αὐτὴ ἐξασφαλίζει τὴν ποιήσῃ της,
γιὰ τὸ τώρα καὶ γιὰ τὸ μέλλον.

Σ. Λ. Σ.

